

References

1. Про банки і банківську діяльність. Закон України від 07 груд. 2000 р.
2. Про інвестиційну діяльність: Закон України від 18 верес. 1991 р. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1560-12>.
3. Кльоба Л.Л. Вдосконалення управління банківської інвестиційної діяльності. *Вісник НБУ*. 2011. № 5. С. 51-53.
4. Козюк В.В. Експансія кредиту в системі макрофінансових дисбалансів. *Фінанси України*. 2010. № 1. С. 54-61.
5. Пересада А.А., Майорова Т.В. Управління банківськими інвестиціями: монографія. Київ: КНЕУ, 2005. 388 с.
6. Владимирська Н.І. Теоретичні аспекти та особливості інвестиційної діяльності в Україні. *Економічні інновації*. Вип. 60. Книга III.

УДК 346.21(043.2)

Бігіч Ю.В., студент,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Мілімко Л.В., к.ю.н., доцент

ФІЗИЧНІ ОСОБИ-ПІДПРИЄМЦІ ЯК СУБ'ЄКТИ ГОСПОДАРСЬКОГО ПРАВА

Становлення України як самостійної держави не лише в геополітичному вимірі, але й у фінансовому, ставить перед державою задачі створювати та підтримувати різних суб'єктів господарської діяльності. Нині до основних суб'єктів господарювання відносяться фізичні особи-підприємці, адже вони становлять основу малого бізнесу, який у розвинених країнах виконує ключову соціальну роль в господарській системі: забезпечує зайнятість населення

Статтею 42 Конституції України передбачено, що кожен має право на підприємницьку діяльність, яка не заборонена законом [1]. Загальне правило встановлює рівність кожного на заняття підприємництвом, тобто законодавець, надаючи праву на заняття підприємництвом конституційний ранг, тим самим визначився і з підприємницькою правоздатністю. Закріплюючи в указаній вище статті Конституції право «кожного» на заняття підприємницькою діяльністю, законодавець мав на увазі саме фізичних осіб. Також, можна погодитися з думкою Р.Б. Шишки, що першосуб'єктом і переважним носієм підприємницької правоздатності визначається людина, тобто фізична особа.

Правовому становищу громадянина, як суб'єкта господарювання, присвячена ст. 128 ГК України – «Громадянин у сфері господарювання». Згідно із зазначеною статтею громадянин визначається суб'єктом господарювання у разі здійснення ним підприємницької діяльності за умови його державної реєстрації як підприємця без статусу юридичної

особи здійснювати підприємницьку діяльність, тобто бути суб'єктом такої діяльності, пов'язана з набуттям саме повної цивільної дієздатності та з державною реєстрацією, що передбачено у ч. 1 ст. 50 ЦК України. Господарська дієздатність полягає у здатності суб'єкта господарювання своїми діями набувати для себе прав і самостійно їх здійснювати, а також у здатності своїми діями створювати для себе обов'язки, самостійно їх виконувати та нести відповідальність у разі їх невиконання [2]. Тому держава повинна визнати фізичну особу-підприємця суб'єктом владно-розпорядчої діяльності, оскільки деякі публічні обов'язки (наприклад сплачувати податки та ін.) виникають лише у випадку реалізації підприємницької правоздатності.

Підприємницьку діяльність громадянин може здійснювати самостійно (отримавши статус підприємця), із залученням найманої праці чи без такого, або спільно з іншими особами.

Реформування господарської системи України багато в чому залежить від правового забезпечення подальших ринкових реформ, від створення належних умов функціонування для суб'єктів господарської діяльності, а зокрема і для фізичних осіб. Законодавець на сьогодні максимально спростив реєстрацію фізичної особи-підприємця, та намагається змінити систему оподаткування, наприклад обов'язкове використання касових апаратів (РРО) та «кешбек».

Наміри, задекларовані урядом у цих документах, шляхетні: великі компанії прикриваються ФОПами для приховування обігу коштів. Мовляв, коли чек покупцеві дає не крамниця, а – ФОП, то ліміт прибутку 5 млн. гривень він може отримувати за один день і про це ніхто не дізнається. Потім виявилось, що влада таким чином планує вбити ще кількох зайців: виключення людського чинника в спілкуванні платника податків і податкового органу шляхом діджиталізації, боротьба з контрабандою, врегулювання торгівлі через Інтернет. Тобто на перший погляд ці закони є довершеними, проте, вони мають недоліки:

- по-перше, не вирішується проблема «псевдо-ФОПів», що обслуговують великі фірми. Велике підприємство може просто збільшити кількість «псевдо-ФОПів»;

- по-друге, згадані закони роблять вигідною роботу в «тіні». Якщо податкова не знає про існування підприємця, то інспектор не прийде його перевіряти, а всі інші питання вирішують «зв'язки» у потрібних органах;

- по-третє, зобов'язання щодо використання РРО в такому вигляді руйнують принцип спрощеної системи оподаткування і роблять усіх малих підприємців порушниками, даючи контролерам привід нищити ФОПи;

- по-четверте, можливість заробити на компенсації частини штрафних санкцій через механізм «кешбеку» стимулює недобросовісних покупців скаржитися на роздрібного торговця за реалізацію товару без РРО [3].

Слід вказати, що індивідуальна підприємницька діяльність – це практика, що здійснюється на свій власний ризик і спрямована на систематичне одержання прибутку від користування майном, продажу товарів, виконання робіт або надання послуг особами, які зареєстровані у встановленому законом порядку. Також з вищезазначеного можна сказати, що не менш важливим поняттям для становлення фізичної особи-підприємця є поняття «правосуб'єктності», що, в свою чергу, поділяється на: правоздатність та дієздатність, які дають можливість, а також здатність мати цивільні права та обов'язки по здійсненню й регулюванню підприємницької діяльності.

Отже, існуючий сегмент приватного підприємництва в Україні свідчить про необхідність стимулювання його розвитку з боку держави, а отже, і продовження реформування, враховуючи пропозиції реальних ФОПів, адже вони мають практичний досвід діяльності в Україні та є саморегулюючим механізмом, що найкращим чином здатний усувати кризові явища в економіці, то малий бізнес потребує встановлення чіткого законодавчого регламентування умов здійснення підприємницької діяльності та стабільності.

Література

1. Конституція України від 28 черв. 1996 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254> (дата звернення: 17.04.2020).
2. Науково-практичний коментар Господарського кодексу України / О.А. Беяневич та ін. Київ: Юрінком Інтер, 2012. 776 с.
3. Колупаєва І. Аналіз податкового навантаження платників єдиного податку. *Галицький економічний вісник*. 2019. № 10 (31). С. 130-135.
4. Жук Л.А., Жук І.Л., Неживець О.М. Господарське право. Київ, 2003. 396 с.
5. Береславський С.М. Ліцензування господарської діяльності. Полтава: Центр Комерційного Права, 2018. 50 с.

УДК 346.9(043.2)

Бідюк Д.А., студентка,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Козирєва В.П., к.ю.н., доцент

ГОСПОДАРСЬКО – ПРАВОВІ АСПЕКТИ ПИТАННЯ ПРО НАДАННЯ ПОСЛУГ ПОШТОВОГО ЗВ'ЯЗКУ

У сучасному світі поштовий зв'язок є одним із головних засобів отримання, перевезення та доставки різного роду посилок, послуг, пов'язаних з фінансами, а також інших послуг комерційного характеру. Але найголовнішим завданням сервісів поштового зв'язку є саме